

KYYHKYNNEN

4/2008

Jokapäiväinen
paratiisimme

"Jos ihmisen aivot olisivat niin yksinkertaiset, että voisimme ymmärtää niitä, olisimme niin yksinkertaisia ettemme kykenisikään siihen."
- Jostein Gaarder, Immanuel Kantia mukaillen

Sisältö

M.A. Numminen flirttaa yhä

vaihtoehtoisuudelle 4

Ruumiit markkinoilla 8

Vuosi 2008: Tilinpäätös 14

Kahden vaiheilla 18

Ylioppilaskuntaraportti 18

Eisegeesi 19

Kritiikit 20

Nykyajan valitusvirsiä 21

Vaarallisten ajatusten seura 22

Tilaa nyt Kotimaa –50 % opintojasi täydentämään!

Haluatko perehtyä paremmin **kirkon ja seurakuntien asioihin?** Tahdotko pysyä ajan tasalla **kirkkopoliittien kiemuroista**, päivänpolttavista puheenaiheista ja vallitsevasta mielipideilmastosta? Kaipaako tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Oman alasi monipuolinen tietolähde

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan tuore ja monipuolinen tietolähde. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua arvoista, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat. Torstaisin ilmestyyvää Kotimaata täydentää joka arkipäivä päivittyvä Kotimaan verkkolehti www.kotimaa.fi

Samaan hintaan ilo!

Kotimaan välissä saat viisi kertaa vuodessa ilmestyvän ilo-lehden. Elämäntaito, parisuhde, perhe, hyvinvointi sekä kiinnostavat henkilöt ja ilmiöt kuuluvat ilon aihepiiriin.

Tuoreena
postiluukustasi
joka
torstai!

Miksi miljoona suomalaista tekee työtä ilman palkkaa?

Mikä kannustaa vapaaehtoisia toimimaan ilman rahallista korvausta? Mistä he saavat voimia vaativiin tehtäviinsä? Tänä syksynä Kotimaa haastattelee vapaaehtoistyötä tekeviä, esittelee vapaaehtoistyön eri muotoja ja kannustaa keskustelemaan aiheesta. Tule mukaan keskusteluun!

Hyödynnä opiskelijatarjous:

tilaa nyt Kotimaa+ilo
puoleen hintaan vain 44,50 /12 kk!
Soita puh. 0207 54 2333 tai tilaa
sähköpostilla tilauspalvelut@kotimaa.fi.

HUOM! Lähetä myös opiskelijakorttisi kopio tilauspalveluumme:
faksilla numeroon 0207 54 2342 tai postitse Kotimaa-yhtiöt,
tilauspalvelut, PL 279, 00181 Helsinki.
Tarjous on voimassa 31.12.2008 asti ja koskee vain uusia tilauksia.

Muovia, muovia, muovia

Tämä Kyyhkynen on muovi- ja markkinakriittinen lehti. Mitä tarkoittaa, että teologien lehti on markkinakriittinen? Kyse on teologisesta kulttuurianalyysistä. Siinä ajanmukaisesti määritellyillä teologisilla käsitteillä haravoidaan ympäröivää yhteiskuntaamme. Tavallaan se on kehä, jossa ensin ympäröivä maailma ja sen henki muokkaavat käsitystä siitä, mikä on ajanmukaista. Sitten teologit nappaavat tuon ajanmukaisen hengen ja lukevat sen avulla iänikuisia kirjoituksiaan sekä yrittävät nostaa teksteistään ja traditiostaan esille aina (tai vielä tällekin ajalle) voimassa olevia periaatteita.

Onko sellaisia? En ihmettele, jos arvon jälkimoderni teologi kärsii prosessin aikana hieman hui-mauksesta. Sanotaan että joka menee naimisiin ajan hengen kanssa, jää pian leskeksi. Mikä eteen?

Via negativa. Naimisiin ei tarvitse mennä, vaan suosittelen juuri kriittistä ja keskustelevaa ys-tävyyssuhdetta, jossa kumpikin henkilö saa pitää kiinni itsemääräämisoikeudestaan. Olennaista on, että kulttuurinteologia voi osoittaa, milloin ajanhenki *ei* vastaa uskonnollista itseymmärrystä. Kyse on oikeastaan aivan normaalista sekulaarista, mutta uskonnollis-hengellisesti motivoituneesta kulttuurikritiikistä. Käytännössä tähän tarvitaan selkeää vaihtoehtoisuuden, *nonkonformismin* politiikkaa.

Ongelmaksi positiivisessa analyysissä sitten muodostuu, että harvoin syntyy kirkossa tai yliopis-tossa yhteisymmärrys uskonnollisesta itseymmärryksestä. Keskitytään muotoihin, kuten homoa-vioitituihin tai puolustetaan ja vastustetaan luonnontieteellisen maailmankuvan väitelauseita. Tällaisia skuppejahan myös media rakastaa.

Ehdotan nyt, että jätetään hetkeksi konkreettiset muodot. Keskitytään hetki puhtaaseen teori-aan, joka Aristoteleen mukaan yksin tuottaa puhtaan *eudaimonian*. Leikitään ajatuksilla.

Eräs hyvä ajatuksella leikkijä on kirjailija **Milan Kundera**, ja erityisen leikkisä on hänen *Kitsch*-analyysinsä. Kitsch on hänen mukaansa kavennettua, keinotekoista todellisuutta. “[K]itsch tar-koittaa paskan täydellistä kieltämistä, sekä sananmukaisesti että kuvaannollisesti.” “Paska on pahuutta pahempi teologinen ongelma. Jumala soi ihmiselle vapauden, myönnettäköön siis että hän ei ole vastuussa ihmisen tekemistä rikoksista. Täyden vastuun paskasta kantaa kuitenkin vain hän joka on ihmisen luonut.” Seuraa vielä tiivistävä politiikan ja kansalaisaktiivisuuden analyysi: “Kitsch on kaikkien poliitikkojen, kaikkien poliittisten puolueiden ja kansanliikkeiden esteettinen ihanne.”

Onko kitsch myös teologiamme esteettinen ihanne? Mielestäni luterilainen nonkonformismi voi olla hyvä vastaus kitschin ongelmaan: voidaan elää saksalaisen elämöivästi ilman huolta kitsch-maailmasta, mutta tuntee silti toisinaan kaipausta siihen täyttymyksen ajan (*kairos*) idean kaut-ta. Tikulla silmään sitä, joka yrittää muovisen paratiisin rakentaa! (*Lainaukset ovat Kunderan kirjasta ”Olemisen sietämätön keveys”*)

M.A. Numminen flirttaa yhä vaihtoehtoisuudelle

KYYHKYKEN JÄLJITTÄÄ SUOMALAISEN NONKONFORMISMIN JUURIA!

[LAT. NON-CONFORMO; CONFORMO = (ASIANMUKAISESTI) MUODOSTAA, RAKENTAA JNE.]

JOHTOLANGAT JOHTIVAT TÄLLÄ KERTAA SOMEROLLA 40-LUVUN ALUSSA SYNTYNEESEEN MIEHEEN, TAITEEN MONIOTTELIJAAN JA SUOMEN SUURIMPAAN JÄNIKSEEN M. A. NUMMISEEN.

TAVOITIN KIIREISEN SÄVELTÄJÄN TYÖN ÄÄRESTÄ, JA HÄN VASTASI SÄNTILLISESTI JA KRIITTISESTI NUOREN TOIMITTAJANSA PROPAGOIVIIN KYSYMYKSIIN. TÄSTÄ MIEHESTÄ EI SAA OTETTA! MERKILLINEN TYYPPI!

Toimittaja aloittaa keskustelua

Toimittaja: Arvon haastateltavani, Kyyhkystä huolettaa henkisen todellisuuden monokulttuuristuminen ja markkinaideologisoituminen. Kairos-teema on omittu shampoo-mainoksiin! Lika, saasta ja Scheisse eivät mahdu enää julkiseen maailmaan asumaan.

M.A. Numminen: Kyllä ne mahtuvat. Minua ihmetyttää kaiken negatiivisen suuri Levinneisyys. Koska itse kiroilin vain 14-vuotiaana, kun päästin päästä ujoudestani (lopetin vuoden jälkeen kiroilun), oudoksuttaa suomessa ”pas-kan”, ruotsissa ”skitin” ja saksassa ”Scheissen” viljely aivan asiallisissa teksteissä kuten sanomalehdissä, ja puheissa, jopa televisiossa.

”Shit happens”! Se laskee kielen ja kiroilun tehoa. Kyllä tosin vieläkin joskus

pääsee ”Perkele!” suustani, mutta silloin a) kimpaannun todella, b) laulan Jörn Donnerin dokumenttielokuvan ”Perkele - kuvia Suomesta” tunnusmelodian, säveltämäni ja sanoittamani tangon Perkele!

T: Vai niin. Millaisia ovat tämänhetkinen toimintasi ja kiinnostuksesi kohteet?

MAN: Marras-joulukuussa valmistui musiikkiteos nimeltä Svenskans kraft på båda sidor av Bottenhavet. Sen pääsanoma on, että ruotsin kieli pelasti meidät Venäjänvallan aikana (1809-1917) venäläistämisläpeltä. Suomessa sai toimia näet Ruotsin lainsäädäntö ja Ruotsin hallinto, koska tsaari huomasi sen olevan parempi kuin Venäjän oma vähemmän kehittynyt järjestelmä. Ruotsinkieliset aloittivat vahvasti myös suomen kielen edistämisen viralliseksi kieleksi.

Sen jälkeen olen levännyt, en tältä työltä vaan syksyn raskailta kiertueilta. Sitten alan työstää saksaksi musiikkiteosta, joka pohjautuu **Martin Heideggerin** filosofiaan ja ajatteluun. Tämä on Berliner Literaturhausin tilausteos. Tämän vuoden kuluessa on pakko ehtiä kirjoittaa myös ruotsinkielinen kirja, josta en nyt kerro enempää.

T: Mitkä ovat aiemmat yhteysesies Kyyhkyseen?

MAN: Kyyhkynen haastatteli minua 1980-luvulla. Kun sain lehden luettevakseni, huomasin sen mainioksi ja tulin sanoneeksi ja kirjottaneeksi positiivisia mainintoja siitä julkisuudessa.

T: Sinusta liikkuu kampusella erinäisiä käsityksiä yhteydestäsi teologiaan. Mikä onkaan totuus?

MAN: Olen ollut kiinnostunut

teologiasta jo lukioajoista lähtien. Minä jouduin uskonnonopettajani kanssa kiistaan, ja hän laski joulutodistuksessa uskonnon numeroni 5:een. Soitin hänelle ja pyysin keskustelutuokiota. Hän hämmästyi lähestymistäni mutta suostui. Pääsiäistodistuksessa sain uskonnosta jälleen 8.

Vielä 2000-luvullakin monia ihmetyttää se, että en ole uskonnollinen mutta olen kiinnostunut teologiasta. Minusta asiassa ei ole ristiriitaa. Olen huono matematiikassa mutta erittäin kiinnostunut logiikasta.

T: Olet todennut jääneesi ”köyhäksi laulajaksi vain” huolimatta pitkistä yliopistopinnoista. Jäikö niistä kuitenkin jotain myös käteen?
MAN: Yliopistossa opiskelu on tärkein perusta kulttuuriselle ja älylliselle ajattelulleni. Luin monen mielestä liikaa

eri aineita (10 eri ainetta, tähtitiedettä vähiten), mutta tapahtumien ketju oli johdonmukainen.

Aloitin kansantaloudella, mutta approbaturin jälkeen otin pääaineekseni sosiologian. Sosiologia vaati syvennyksen vuoksi filosofiaa. Pääsin 1964 Ranskassa järjestettyyn sosiaalialan kolmi- viikkoiseen seminaariin. Siellä minulle selvisi, että alani oli oleva sosiolingvistiikka. Koska tätä ainetta yliopistossa ei ollut, pyrin ja pääsin historiallis-kielitieteelliseen lukemaan suomea ja suomalais-ugrilaisia kieliä.

Lisäksi otin yleisen kielitieteen. Koska suomen kielen sivuaineena oli kansanrunous, opiskelin sitä. Se johdatti kansatieteen pariin, minkä ansiosta tutustuin kaikkiin Helsingin yhteiskunnallisesti tärkeimpiin museoihin.

Valtiotieteellisellä puolella hankkeitani tukivat mm. yleinen valtio-oppi, politiitti-

nen historia ja sosiaalipoliitiikka. Jne. Etc. Osv. Usw.

Suomen henkisestä tilasta

T: Miten luonnehtisit SUOMEN NYKYISTÄ HENKISTÄ TILAA?

MAN: Suomen tila on yhtä huono kuin ennenkin. **Heinrich Heine** (jonka runouteen sävelsin 12-osaisen lied-sarjan vuonna 2006) sanoo Liebesweh-runossaan: *Die Welt ist dumm, die Welt ist blind, / wird täglich abgeschmackter*. Siis: Maailma on tyhmä, maailma on sokea ja tulee päivä päivältä vastenmielisemmäksi. Heine kuoli 1856. Mitä opimme?

T: Mikä oli ennen toisin?

MAN: Ystävänä, runoilija **Markku Into** on eräässä huvittavassa runossaan kiteyttänyt useimpien ihmisten ajattelun entisestä verrattuna nykyiseen: *Kyll' enne oli*

paremmin.

T: Entäpä Euroopassa tai Saksassa?

MAN: Pidän Saksasta paljon, ja siellä on niin paljon väkeä, että minun ei tarvitse joutua tekemisiin konservatiivien kanssa (jaa, no tilapäisesti, jos konsertin järjestäjä on jäykkäkäniska), vaan saan viettää aikaani vaihtoihmisten kanssa upeissa kahviloissa (tosin niissä saattaa istuskel-la myös vanhoillisia, mutta en välitä ottaa siitä selvää) ja käydä entisen Itä-Berliinin puolella vaihtoehtokulttuuritapahtumissa ja asua entisessä Länsi-Berliinissä, missä kaikki on mukavaa.

Saksassa on myös se hyvä puoli, että valtaosa ystävistäni puhuu saksaa, eikä tarvitse turvautua englantiin kuin satunnaisesti, jos seuraan tulee ulkomaalainen.

T: Mikä on aikamme Pyhä Lehmä? Tulisiko se viedä

teurastamoon, sulkea aitaukseen, vai mitä?

MAN: Pyhä Lehmä syntyy ja kuolee ja nousee tuhkasta uutena kuin Feeniks, etten sanoisi peenix.

Turha viedä teurastamoon näitä Pyhiä Lehmiä edes niiden vanhetessa, sillä niitä katsellessa voi vain tyynesti ajatella tai muistella: "Ai, niin, 1970-luvulla oli taistolaisia! Hehän halusivat maastamme Neuvosto-Suomen, vaikka kävivät itse Liitossa ja näkivät, että asiat eivät toimi niin kuin niiden pitäisi."

T: Mitä muuta?

MAN: Neuvostoliitto oli mielenkiintoinen kokeilu, josta olisi onnistuessaan saattanut tulla nykyisten vihreiden - miksei muidenkin - unelmaa. Mutta kun toisinajattelijoita joudutaan tappamaan kaikkien hyvän vuoksi, voi jokainen päätellä, että silloin on luiskahdettu jo alusta alkaen väärään suuntaan. Tappamalla ja vangitsemalla ei rakenneta demokratiaa, ei edes nk. kansandemokratiaa.

Toiminnan mies M.A. Numminen

T: Mikä on onnistunein härnäyksesi?

MAN: Kyllä yhä edelleen pidän onnistuneimpana tempauksenani Bulgariassa, Sofian nuorisofestivaalissa 1968, esittämäni konserttia. Ensin lauloin **Franz Schubertin** liedejä. Yleisö vihelsi. Sitten aloitin esitykseni Sähkökvartetin kanssa (se on yksi maailman ensimmäisiä tietokonepohjaisia äänen syntetisoijia; nykyisin se on yliopiston musiikkitieteen laitoksen hallinnassa).

Ehkä kymmenisen minuuttia oli kulunut, kun yleisöä

”Kun yhdistää uskonnon, seksin ja politiikan uudeksi keitokseksi, voi olla varma hätkähdyttämisestä. Valitettava puoli on vain se, että teho kestää pari kolme viikkoa.”

alkoi poistua loppuun myydystä 4000 hengen konserttialista. Talon johtaja tuli keskeyttämään esityksemme. Tämä tapahtui festivaalin aivan alussa, ehkä kolmantena päivänä.

Sen jälkeen en saanut ryhmineni esiintyä enää missään. No, mitäs me nuoret miehet siitä! Me joimme mastikaa (bulgariaalaista ouzoa) pari viikkoa, ennen kuin juna Suomeen lähti takaisin.

T: Mahtoi olla hauskaa! Sinulla on ollut paljon konkatteja myös moniin mielenkiintoisiin ja nerokkaisiin tyyppeihin, kuten teologeille tuttuihin **Simo Knuuttilaan** ja **Terho Pursiaseen** sekä lisäksi esimerkiksi Suomen Talvisota 1939-40 -ryhmittymäsi henkilöihin. Miten olet kokenut yhteisön luovan synergian vaikutuksen itsessäsi ja ympärilläsi?

MAN: Terho Pursiaisen ja Simo Knuuttilan kanssa seurustelu on avartanut jo 1960-luvulta alkaen paljon analyysikykyäni. Heidän kanssaan olen käynyt etupäässä teologiaan liittyviä keskusteluja. Jaa, no Terhon kanssa myös paljon poliittisia.

Suomen Talvisota -ryhmit-

tymässä tärkeimmät yhteistyökumppanini olivat runoilijat Markku Into ja Jarkko Laine. Heidän kanssaan taas “panimme usvaa putkeen” eli koetimme kaikin tavoin keksiä keinoja ärsyttää vanhaa kulttuuripolvea ja innostaa nuorta.

Tosin erittäin harva nuoristakaan ymmärsi, mitä underground oli, joten emme suinkaan saaneet yleistä hyväksyntää edes heidän piirissään. Onneksi oli riittävästi vaihtoehtoihmisiäkin.

T: Mistä saman hengen taivoittaisi nykyaikana?

MAN: Näin äkipäättä miettien suositan ruotsinkielistä filosofista keskustelupiiriä, joka kokoontuu Luckanissa, Simonkadun ja Yrjönkadun kulmassa noin kerran kuussa.

Vaihtoehtoväkeä löytää Helsingistä helposti Korjaamo-klubista, jossa on todella kirjava anti eri alojen, etupäässä taiteiden, edustajia.

Tampereella voi yrittää löytää nykyisen underground-väen musiikki-illat (niistä ei ilmoiteta julkisesti).

Turku taas on jo itsessään vaihtoehtokaupunki, kun löytää oikeat ihmiset. Se ei ole vaikeaa. Voi aloittaa kaljoittelemalla Uusi Apteekki-nimisessä olutravintolassa.

T: Ohjeita pitkän linjan jänikseltä uudelle härnääjien sukupolvelle?

MAN: Tätä minulta on kysytty ainakin 30 vuotta, ja vastaukseni on aina sama. Kun yhdistää uskonnon, seksin ja politiikan uudeksi keitokseksi, voi olla varma hätkähdyttämisestä. Valitettava puoli on vain se, että teho kestää pari kolme viikkoa.

Jaa, ehkä edustamalla muuta uskontoa kuin evankelisluterilaista ja sekoittamal-

la siihen nuo muut, voi kesto olla pitempi.

Epäsovinnaisuuden filosofia

T: Millainen on epäsovinnaisuuden filosofia?

MAN: Epäsovinnaisuuden filosofiaa ei ole valmiina. Pitää ensin perehtyä klassikoihin. Kun tietää heidän ajattelunsa, voi ankaralla pinnistelyllä kukaties keksiä jotakin heistä poikkeavaa. Silloin ollaan jo ainakin epäsovinnaisuuden polun alussa.

T: Vielä pari nopeaa. Lempiparivallankumouksellisesi?

MAN: Minulla ei ole koskaan ollut ketään esikuvaa.

T: Muita terveisiä nonkonformisteille?

MAN: Käykää oopperassa!

Teksti: Pekka Mustakallio
Kuvan lähde: M.A. Nummisen arkisto

*Lisää M.A. Nummisesta:
www.ma-numminen.net
(suomeksi, englanniksi tai saksaksi)*

**NUORI
KUULUU
– KUULU
SINÄKIN**

Nuorten Keskus ry on valtakunnallinen, kristillinen nuorisotyön järjestö. Tehtävämme on saada nuorten ääni kuuluviin niin kirkossa kuin koko yhteiskunnassa.

TULE MUKAAN TOIMINTAAN, TARJOAMME SINULLE:

vapaaehtoistehtäviä mm.

Operaatio Saappaan, NAVI:n ja kansainvälisten asioiden parissa

yhteistyöverkoston nuorisojärjestöjen ja kouluttavien laitosten kesken

tuoretta tietoa kirkollisista ja kasvatusalan teemoista ja tapahtumista

monipuolista ihmissuhdekoulutusta

innostavaa materiaalia rippikoulu- ja nuorisotyöhön

kesätyöpaikkoja kansainvälisillä rippileireillä

**www.nuortenkeskus.fi
– KÄY KATSOMASSA!**

**Nuorten
K E S K U S**

KERTOMUS ERÄÄN KULTTUURIN NAISKUVASTA:

Ruumiit markkinoilla

JOITAIN VUOSIA SITTEN HELSINGIN KATUKUVASTA POISTETTIIN IHMISKAUPPAA VASTUSTAVIA JULISTEITA, KOSKA NIIDEN EI KATSOTTU OLEVAN SOPIVIA. ALASTOMAT TAI VÄHÄPUKEISET NAISET EIVÄT OLLEET SOVELIAITA, KUN NIIHIN LIITTYI SELLAISIA IKÄVIÄ MIELLEYHTYMIÄ KUTEN PROSTITUUTIO, RAISKAUS JA HYVÄKSIKÄYTTÖ. SAMALLA KUITENKIN VÄHÄPUKEISET KUVAT OVAT SALLITTUJA, KUNHAN NIIDEN TARKOITUS ON JALO, SAADA IHMISET OSTAMAAN.

”Naisen ruumis on jälleen vaarallinen ja uhkaava, kun nainen makaa ahtaassa laatikossa muiden ihmiskaupan uhrien kanssa.”

Naisen voima ja vaara

Naisen vartaloon on kautta aikojen liittynyt voimakkaita käsityksiä ja uskomuksia. Vanhassa suomalaisessa kansanperinteessä naisen sukupuolielimiin uskottiin liittyvän maagista voimaa. Naiset saattoivat suojella karjaa seisomalla hajareisin ladon oven päällä karjan juostessa jalkojen välistä. Näin karja sai maagista suojelusta ”vitun väestä”.

Kun suojelusta tarjottiin oman kotialueen piirissä, se oli hyväksyttävää ja jopa toivottavaa, mutta sen ulkopuolella naisen sukupuolieliimiin liittyvä voima koettiin uhkaavana.

Naisen vartalo on myös

kristinuskon perinteessä ollut voimakas, mutta samalla pelottava ja hallitsematon, jonka kontrollointi on koettu tarpeelliseksi. Naisen seksuaalisuus on usein ollut jonkun muun kuin hänen itsensä omaisuutta. Nykyisessä modernissa ja edistyksellisenä pidetyssä yhteiskunnassa naisen tulisi saada olla oman ruumiinsa omistaja ja haltija. Silti naisen ruumista kontrolloidaan ja se on usein kollektiivista omaisuutta.

Alastomat tai vähäpukeiset naisvartalat ovat soveliaita, kunhan ne vastaavat kulttuurimme naisihannetta täydellisestä, kauniista ja nuoresta sensuellista naisesta, joka on halun objekti ja joka pitää yllä positiivista

mielleyhtymää onnellisesta paratiisista. Naisen ruumis kuvastaa euforiaa, kun se on esitetty verhoiltuna pitsiin jättimäisessä katujuulisteessa.

Naisen ruumis on jälleen vaarallinen ja uhkaava, kun nainen makaa ahtaassa laatikossa muiden ihmiskaupan uhrien kanssa.

Ruumis on rajaehto ihmisyydelle

Ruumis on ihmisenä olemisen ehto ja siten ruumis on myös aina uskonnon ehto. Ruumis nähdään monissa uskonnoissa usein profaanina, vastakaisena hengelle, joka on pyhää.

Miehen ja naisen ruumiit sijoittuvat keskenään hie-

rarkkiseen järjestykseen niin sanotun kefales-rakenteen mukaisesti. Naisen tulee olla miehelle kuuliainen, samalla tavalla kuin mies on kuuliainen Jumalalle.

Nykyisessä yhteiskunnassa Jumalan tilalle on usein tullut jotain muuta, kuten raha tai valta, mutta hierarkkinen järjestys ruumiiden välillä on vieläkin olemassa.

Ruumiin ulottuvuudet

Ruumista voidaan tarkastella kolmen ulottuvuuden - kokemuksellisen, sosiaalis-symbolisen ja poliittisen - kautta.

Kokemuksellinen ruumis liittyy siihen kokemukseen, mikä jokaisella yksilöllä on omasta ruumiistaan.

Sosiaalis-symboliseen ruumiiseen kuuluvat ruumiin representaatiot luonnosta, kulttuurista ja yhteiskunnasta.

Poliittiseen ruumiiseen liittyvät ruumiiden, seksuaalisuuden tai poikkeavuuksien kontrollointi. Nainen, joka kasvaa kulttuurissa jossa naiseus nähdään saastaisena tai vaarallisena, kokee todennäköisesti oman naiseutensa ja ruumiillisuutensa tämän kautta. Väärentynyt mainonta ja "vääränlaisen" naiseuden sensurointi ja kontrolli muovaavat naisten ja tyttöjen käsityksiä omasta itsestään.

Ruumiin kokemuksellinen puoli voi olla vääristynyt, koska sosiaalis-symbolinen naisen alaston ruumis luovaa vääristynyttä kuvaa. Samalla kyse on poliittisesta ruumiista, jolloin naisen ruumis pyritään pitämään tiettyjen ihanteiden mukaisena ja siten myös yhteisön hallinnassa.

Ruumis voidaan jakaa myös subjekti- ja objektiruumiiseen. Objektiruumis on tekojen kohde, ruumis jolle asioita tehdään. Subjektiruumis tekee ja toimii.

Naisen ruumista ajatellaan usein nimenomaan objektiruumiina, joka on muiden

halujen ja omistuksen kohde, kun taas miehen ruumis on aktiivinen toimija, osa miestä ja hänen persoonansa.

Tasa-arvoa vai ei?

Tasa-arvo on monella tapaa kehittynyt vuosien aikana, mutta välillä se ottaa myös askelia taaksepäin. Onko tasa-arvoa se, että myös miehet alkavat kokea samanlaisia ulkonäköpaineita kuin naiset ovat kokeneet jo vuosisatoja, sairastuvat anoreksiaan ja käyvät kauneusleikkauksissa, joiden mainostetaan tuovan kaivatun onnen?

Tasa-arvoa on se, että sukupuoleen katsomatta ihmisellä on samat oikeudet ja velvollisuudet ja hän on olemassa ennen kaikkea omana persoonanaan, ei sukupuolelleen tai ruumiinaan.

Maanpäällisen paratiisin löytäminen on loputon tie, ainakin jos uskoo jokaisen uuden mainoksen tuovan sen täyttymystä enemmän.

Elämme osittain keinotekoisessa maailmassa, jossa ostanamme mielikuvia seksikkäistä, onnellisista ihmisistä. Mutta mikä olisi oikea suunta? Pitäisikö mainonta kieltää kokonaan ja alastomat naisruumiit peittää lakanoilla?

shop now at emporioarmani.it
EMPORIO ARMANI

**”Naisen ruu-
mista ajatellaan
usein nimen-
omaan objek-
tiruumiina,
joka on muiden
halujen ja omis-
tuksen kohde,
kun taas miehen
ruumis on aktii-
vinen toimija,
osa miestä ja
hänen persoo-
naansa.”**

Olisiko parempi, jos koko
katukuvamme olisi puhdas
vähäpukeisista ruumiista?

Täyskielloilla saadaan har-
vemmin aikaan muuta kuin
vain entistä voimakkaampia
vastareaktioita ja ilmiöiden
salakavalaa vahvistumista.
Erilainen mainonta voitaisiin
kuitenkin sallia, joka moni-
puolisemmin toisi esiin ilmi-
ön muita, kielteisempiäkin
puolia.

Alastomuus ja seksuaali-
suus ovat luonnollisia, hyviä
ja nautinnollisia asioita.
Maanpäällinen paratiisi ei
synny alisteisista, rahalla
ostetuista mielikuvista tai
suhteista, vaan kahden ta-

savertaisen yksilön toisille
antamastaan ja saamastaan
nautinnosta. Tämä on jotain
mitä rahalla ei voi ostaa,
vaikka monet sitä yrittävät-
kin.

**Teksti: Laura Sahamies
Kuvat: Pekka Mustakallio**

Kirjallisuutta:

*Satu Apo: Naisen Väki. Tutki-
muksia suomalaisten kansan-
omaisesta kulttuurista ja ajat-
telusta.*

*Nancy Scheper-Hughes & Marga-
ret M. Lock: The Mindful Body: a
prolegomenon to future work in
medical anthropology.*

*Laura Stark-Ahola: Magic, Body
and Social Order.*

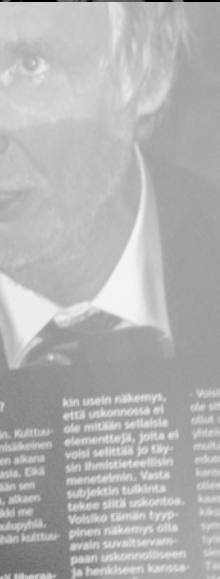
**“May the year 2009 be a
opportunity to the readers
the famous Kyyhkynen!”**

a great new
ers of
,

14

Maaliskuu

Miksi meidän pitää ahdistua?
Miksei kukaan vastaa mitään?

Pekka Mustakallio sanoo:

”Minun mielestäni teologinen tiedekunta on kyllä itse osoittanut terapeutiset kykynsä.”

Erkki Tuomioja vastaa:

”Kyllä kyllä. Tunnen itsekin sellaisia ihmisiä, jotka ovat ikuisesti hyvillään käymästään koulusta.”

Vuosi 1924

Karl Barth nojaa päätään käsiinsä. Sitten hän nousee vetämään lyijynraskaan

viitan harteilleen.

”Teologeina meidän tulee puhua Jumalasta. Mutta me olemme ihmisiä emmekä sellaisina voi puhua Jumalasta. Meidän tulee tietää molemmat, se että meidän pitää ja että emme voi, ja juuri siten antaa kunnia Jumalalle. Tämä on meidän ahdistuksemme. Kaikki muu on sen rinnalla lastenleikkiä.”

Maaliskuu, yhä

Havahdun: mikään ei ole lastenleikkiä. Kukaan ei vastaa mitään.

50-luvulla jKr.

Apostoli **Paavali** kirjoittaa Rooman seurakunnalle, jota ei ole perustanut eikä tunne: ”Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen.”

Kevään koitto

Minä, Suomi ja maailma todistamme ulkoministerin Klassisen Luokan Lankeemusta. Yle.fi tarjoilee avainsanat: 2005, 2008, eroottiset tanssijat,

erotiikka, poliitikot, politiikka,
seksuaalinen ahdistelu, seurustelu,
stripparit, striptiisitanssijat,
tekstiviestit. Me sivulliset, me
nauramme.

Toukokuu

On aika
kokeilla

mikrofonia
ja pukeutua
valkoisiin. Minä
olen se teologian
ylioppilas, joka
nousee jähmein
jaloin ylös saarnastuolin
portaita. Askelma, askelma
- olen kirjoittanut hyvän
saarnan, tulen pitämään sen
hyvin - silti olen tentaation
vallassa. Ja korvassani kuiskuttelee
ääniä: minä en kirkasta Kristusta.

- Kesätauko -

“Olemme langenneet..

Syyskuu

Filosofi **Pekka Himanen**
kerää tuhat ilmoittautunutta
opiskelijaa luentosarjalleen
Elämä taideteoksena. Hän
on aito, hän on eettinen,
hän on elänyt. Pelastustarina
markkinoidaan tänään
ilman syntiinlankeemusta.
Ja kauppa käy. Kaivan
kuvettani.

104 eKr.

Eräs mies saa tiedon lapsensa
kuolemasta ja ottaa sen
vastaan stoalaisen tyynenä:
hän tiesi jo lapsen syntyessä,
että perheeseen oli tullut
kuolevainen.

Sama syyskuu

Katson tuttua näkyä
iltauutisista, internetistä,
kaikkialta. Toisto on
absurdia. Kymmenen ihmistä

on tapettu.

Pari päivää myöhemmin
professori **Jaana
Hallamaa** luennoi hyvästä
ja pahasta: Helsingin
Sanomat on langennut
radikaalin pahan ansaan
- jopa markkinavoimat
joutuvat väistymään, kun
ampujan kuva painetaan
etusivulle. Olemme
painaneet ampujan kuvan

mieleemme ja tehneet
pahasta suurenmoisen.
Olemme langenneet,
emme pääse jaloillemme.

Seminaarissa olemme
yhteistuumin, vahingossa,
toisistamme tietämättä
vältelleet totuuden
kysymistä. **Risto Uro** katsoo
meitä: Te olette aikanne
lapsia ja aikanne lapsina
teillä on aikanne kysymykset.

Ja minusta tuntuu, ettei meillä ole mitään.

Heidegger ei innoita opiskelijoita kysymään. **Terho Pursiainen** innoittaa: Kysykää jotain, tai minä rupean puhumaan teille Kauhusta.

Lokakuu

Ahdistun jälleen ja lankean yksinäisyyteen. Miksi ihmiset ei vaan rakasta?! uskaltaudun parahtamaan ääneen ystävälleni. Hetken mietittyään hän vastaa: Ehkä se on toi perisynti.

Torsti Lehtisen mukaan vain Jumala itse voi lopulta tavoittaa ihmisen.

Tästä

lähitulevaisuuteen

Lama. Taas. Hitto.

Marraskuun 4.

Barack Obama valitaan USA:n presidentiksi - maailmassa alkaa uusi aikakausi. Pidätän hengistystäni, vaikka muutakin tekemistä olisi.

Marraskuun 24.

Ryhmä opiskelijoita kokoontuu päärakennuksen Unicafessa. Keskustelun kiihko hädin tuskin mahtuu kahvilaympäristöön. Arkisen hälinän keskellä vanha ja uusi yhtyvät pöydällä: Luodaan tämä sukupolvi!

Sama ilta

Radikalisminalgia manifestoituu Helsingin yössä. Opiskelijat kokoontuvat valtaamaan omaa ylioppilastaloaan. Minä olen juuri hauduttanut

iltateen enkä jaksa lähteä paikalle.

Kuukausi myöhemmin

2000 euron lasku etsii maksajaansa. Tässä yhteiskunnassa jonkun on vastattava.

Marraskuu, vieläkin

Kirkko & Kaupunki tervehtii minua taas eteisen kenkien seassa. Käänän mielipidesivulle. "Silti suhtautuminen homoseksuaalisuuteen antaa mielestäni suuntaa, onko joku kristitty vai ei." Ei tällaisella tiellä voi seurata viittoja.

Vastaanotan tekstiviestin ystävältäni. "Ollaanko me uskossa?" Kaikesta huolimatta, vastaan.

Joulukuu

Istun Huopalahden kirkon penkissä. Pastori Terho Pursiainen ja piispa Eero Huovinen keskustelevalt pahasta. Keskustelussa

kotimatalla havahdun: kärsivää Kristusta ei mainita.

Joulukuun 8.

Filosofian ylioppilas Lassi Jakola lainaa ystäväänsä: "Lainaan: Tosi ystävät ovat tarpeen - suuri tuki ja ilo, missä vain ovatkin, tässä kovassa maailmassa. Olet hyvin oikeassa."

Nyt

Maanpiiri vaikenee. Meitä on täällä liian vähän.

Hypistelen oliivipuunlehteä sormissani. Pitkän hiljaisuuden jälkeen alkaa hermostuttaa. Avaan jälleen ikkunaluukun huomatakseni, ettei horisontissa näy liikettä. Alan uskoa: kukaan ei palaa. Kyyhkynen on löytänyt maata.

piinataan ihmistä ja Jumala päästetään helpolla. Vasta

Vedet jatkuvat silmäkantamattomiin.

Teksti: Anna-Liisa Tolonen ja Lauri Kemppainen
Kuvat: Kyyhkynen arkisto

Saara-Maria Jurva

*opiskelijaedustaja kollegiossa,
tiedekuntaneuvostossa ja
kirkon teologikoulutus-
toimikunnassa*

Kuluneena vuonna tiedekunnastamme on valmistunut ennätysmäärä maistereita. Syy on tietenkin aivan selvä: tutkinnonuudistuksen siirtymäajan päättyminen. Valmistuneita on ollut niin paljon, että kaikki eivät ole työllistyneet koulutustaan vastaaviin tehtäviin. Jotkut ovat jopa aloittaneet jatko-opinnot työttömyyden välttämiseksi.

Näyttää siltä, että tutkinnonuudistus osui huonoon aikaan. Heti syksyllä suurten valmistujamäärien jälkeen alkoi maailmanlaajuinen taantuma. Nousukauden aikaan suuri valmistumspiikki olisi tasaantunut nopeasti, mutta miten käy nyt? Jääkö tulevaisuudessa valmistuvista teologeista jatkuvasti osa työttömiksi kuten viime laman aikaan?

Kirkko ja koululaitos ovat vakaita työnantajia. Lama ei näy julkisella puolella irtisanomisina samalla tavoin kuin yritysmaailmassa. Suurten ikäluokkien eläköityminen ei näytä aiheuttavan paljon lupailtua työvoimapulaa. Sen sijaan laman keskellä se luo toivoa, että valmistuvia teologian maistereita vielä tarvitaan, ainakin kirkossa ja koulussa. A2-linjalaisten työllistyminen sitä vastoin vaikeutuu merkittävästi laman aikana - eikä se ole helppoa ollut tähänkään asti.

Yksi vaihtoehto välttää kortistoteologikannan syntymistä on vähentää tiedekunnan aloituspaikkoja. Jos teologisen sisäänottomääriä pienennetään, samalla varmaan harkitaan myös sitä, tulisiko opintolinja (A1, A2, B) sitoa jo hakuvaiheeseen.

Ylioppilaskunta- raportti

Hannu-Matias Nurmi

*HY:n taakseen jättänyt ja
Olkkarin uudestaan löytänyt
viimeisen vuoden vaihtelevan
rikkinäinen teologiopiskelija*

Me teologit ja ne muut

Teologit ovat siinä melkein yhtä eteviä kuin humanistit ja jäävät hiukan oikeustieteilijöiden edessä kätkettyä alemmuutta tuntevista valtiotieteilijöistä. Tämän erityisosaamisen nimi on oman osan tieteenalan aliprofilointi. Seurailtuani likipitään seitsemän vuoden ajan yliopistomme eri alojen opiskelijoiden performanssia yhteistoiminnan eri osa-alueilla ja politiikan Colosseumilla eli ylioppilaskunnassa ja sen järjestöissä, en voi olla kertomatta muutamista teologiiden ja teologiyhteisön vahvuuksista.

Teologiyhteisössä on tilaa. Se, että teologeilla on vain yksi tiedekuntayhdistys, tarkoittaa, että yhteistoimintaa on pakko harjoitella yhdessä opiskelijakokoonpanosta riippumatta. Olkkarissa ei törmää seksistiseen, syrjivään tai muuhun poissulkevaan kielenkäyttöön tai toimintaan läheskään siinä määrin kuin monissa muissa opiskelijajärjestöissä. Violetti ei ole varsinainen kiiltokuvaväri. Joukossa on masentuneita, kiusattuja, vammaisia, yksinäisiä, syrjittyjä, epävarmoja ja muuten vaan rikkinäisiä ihmisiä. Kerron salaisuuden: näin on kaikkialla. Erona muihin on se, että teologit uskaltavat olla mitä ovat, sillä yhteisö useimmiten sallii. Vaarallisin illuusio, jonka teologiysilö voi itselleen rakentaa on, ettei joukkoon voisi mennä, koska muut ovat jotenkin normaalimpia. Eivät ole. Me vain uskallamme olla sitä mitä olemme.

Tutkimusten mukaan teologit työllistyvät helposti ja löytävät koulutustaan vastaavaa työtä, juuri ne samat rikkinäisetkin teologit. Valmistumisen koittaessa ei tapahdu mitään täydellistä ihmettä, samalla persoonalla on pärjättävä myös työelämässä. Mutta niinhän me pärjäämme, ja tulemme pärjäämään.

Häivähdys punaista

Mainosvalot ja neonsade hallitsevat talvisia katuja. Tajuntateollisuus ei odota, että kulkijat pääsisivät kotialttariksikin kutsutun TV:n ääreen. Mutta ei tässä vielä kaikki, on myös toisenlaista valoa.

Sisar Benedicta Idefelt (s. 1920) kertoo teoksessaan *Valo jota seurasin* hengellisen elämänsä matkasta. Monien vaiheiden jälkeen hän päätyi kansainvälisen mediaorganisaation toiminnanjohtajaksi Roomassa ja toimi myös paavillisen mediakomitean konsulttina. Matka Viipurista Vatikaaniin alkoi, kun 13-vuotiaan tytön tie vei eräänä päivänä Viipurin pieneen katoliseen kirkkoon, jossa punainen valo alttarin vieressä ”lumosi hänet”. Altari on mystinen paikka.

Franciscus Assisilainen selitti, että samalla tavalla kuin Kristus tuli valtaistuimeltaan Neitsyen kohtuun, samoin hän laskeutuu jokaisessa messussa alttarille. Samoin kuin apostolit näkivät ruumiillisilla silmillään vain Jeesuksen ruumiin, mutta ”katsellessaan häntä hengellisin silmin (*oculis spiritualibus contemplantes*) uskoivat hänen olevan Jumala, niin meidänkin on nähdessämme ruumiillisin silmin leivän ja viinin nähtävä ja uskottava lujasti, että siinä on hänen elävä ja tosi, pyhä ruumiinsa ja verensä. Tällä tavalla Herra on aina uskovien kanssa.” (Adm. I, 1821.)

Messun teologiaan kuuluu inkarnaation tavoin olennaisesti, että Jumala itse tulee *intra saeculum*, tähän maailman aikaan. Sisar Benedicta kirjoittaa, että emme saaneet olla läsnä Golgatalla, mutta messussa saamme olla läsnä. Hänen näkemänsä punainen valo muistuttaakin konkreettisella tavalla toisenlaisesta, alttarilla tapahtuvasta ”sekularisaatiosta”, joka on väkevä protesti samannimiselle, ihmisen ja Jumalan toisistaan erilleen vievälle kehityskululle. Pyhässä messussa transsendentti tulee immanentiksi. *Veni, veni Immanuel.*

Joona Salminen

hyvä työ
ei ole uskon asia

Pappisliitto sinun tukenasi
opiskelussa ja työelämässä

liity Pappisliiton opiskelijäseneksi!

Opiskelijajäsenyys on ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi kuusi kertaa vuodessa
- matkakavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Liiton opiskelijajäsenenä voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

Liiton opiskelijatoiminnasta vastaa opiskelijasihteeri Sanna Ylä-Jussila
p. (09) 150 2455,
sanna.yla-jussila@akiliitot.fi
www.pappisliitto.fi

PAPPSLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

Kristillinen oikeisto Pahaa vastaan

Markku Ruotsila:
Yhdysvaltain kristillinen oikeisto. Gaudeamus. 2008. 368 s.

Mitä yhteistä on Ronald Reaganilla ja George W. Bushilla?

Kumpikin heistä on ollut paitsi republikaani myös kristillisen oikeiston mies maailman mahtavimman valtion johdossa.

Jo tämä osoittaa, ettei kristillinen oikeisto ole Yhdysvalloissa mikään marginaali-ilmiö, vaan vaikutusvaltainen uskonnollis-poliittinen liike.

Dosentti **Markku Ruotsila** *Yhdysvaltain kristillinen oikeisto* onkin tärkeä kirja yrittäessä ymmärtää yhdysvaltalaisista politiikkaa, uskonnollisuutta ja mentaliteettia sekä näiden keskinäisiä suhteita.

Teos on pätevää asiatyylistä tutkimusta lähdeviitteineen. Tosin sellaiseksi hyvin värikästä: on seksiskandaaleja, salaliittoteorioita ja apokalyptiikkaa. Aiheen käsittely ulottuu aivan viime vuosiin asti. Tämä tekee kirjasta ajankohtaisen. Toisaalta ajallisesti lähellä olevista ilmiöistä saattaa olla vaikea erottaa olennainen epäolennaisesta.

Joitain näkemyksiään Ruotsila esittää kevyin perustein. Kristillinen oikeistolaisuus ei ole hänen mukaansa "sen oudompi kuin muutkaan arvoperustaiset identiteetit." Kyseessä on kuitenkin

liike, jonka piirissä on harjoitettu väkivaltaa, haluttu kieltää sairausvakuutukset Jumalan tahdon vastaisina ja tehdä tieteestä alisteinen Raamatun auktoriteetille.

Vaikka edellä mainitut esimerkit ovat olleet ääri-ilmiöitä, on huomattava, että kristillisen oikeiston valtavirtakin on monia ääri-ilmiöitä hiljaisesti hyväksynyt.

Kristillisestä oikeistosta muodostuu kuva sisäisesti hajanaisena protestiliikkeenä, jonka identiteetti on määrittynyt vastustamisen ja yhteisen vihollisen kautta. Milloin on vastustettu modernia teologiaa ja liberalismia, milloin taas aborttia ja YK:ta. Strategiana on ollut uhkakuvien ja pelon luominen.

Arto Nuutinen

Suurempaa etsimässä

Heidi Liehu: Kultainen varis. Pienoisessetä. Kirjapaja. 2008. 144 s.

Filosofi **Heidi Liehun** edellinen esseekokoelma *Ihana Kristus* sisälsi uskoon ja hengellisyteen liittyvää mietiskelyä.

Tältä osin *Kultainen varis* jatkaa edeltäjänsä linjalta: kirjan keskiössä ovat hengellisyteen liittyvät kysymykset, "kysymykset ihmisenä olemisen tehtävästä ja mysteeristä" sekä rauhan etsiminen.

Hengellisyden Liehu nimeää "pyrkimiseksi" ja "suuremman näkemiseksi". Kun on jotain mitä kohden pyrkii, elämään syntyy mielek-

kyttä. Kuitenkin ajallemme on tyypillistä, että elämän mielekkyyden tunnetta esiintyy yhä harvemmin, usein vain katastrofien synnyttämän yhteisöllisyyden kokemuksen kautta - siis ääri- ja poikkeustilanteissa.

Liehu rakentaa kirjassaan kuvaa yhteiskunnastamme, mediademokratiasta, jossa vallanjaosta on paradoksaalisesti tullut ongelma: kun valta on kansalla, sitä ei tunnu olevan enää kenelläkään; se hajoaa murusiksi. Valta muuttuu poliittisesta vallasta yhä enemmän kuluttajan vallaksi.

Vallan, vastuun ja vaikuttamisen lisäksi Liehu kirjoittaa mm. yksinäisyydestä, yhteisöllisyydestä, kärsimyksestä ja kuolemasta. Liehun kieli on kaunista: maalailevaa, jopa runollista.

Kirjasta erottuu myös

hienoja mietelauseita kuten "Kuollutta on helppo rakastaa - elävä ihminen on testi", "Jos ihminen on luonnon armoilla, hän on myös oman luontonsa armoilla" tai "Niin kauan kuin kuollut on yksin, on yksin myös elävä".

Kieli tukee teoksen sisältöä, joka sekin tavoittelee tavoittamatonta, pyrkii näkemään jotain suurempaa.

Konkreettisesti tästä kertovat kirjan lukuisat kysymysmerkit ja ehkä-sanalla alkavat vastausyritykset, kuin kuvaten sitä, kuinka nyt ollaan tekemisissä sellaisten asioiden kanssa, joihin ei ole varmaa tai edes todennäköistä vastausta.

Arto Nuutinen

"Avaruuden kokeiluja...
ehkä ihmisen olemuksessa
oli vain yksi hiiliatomi liikaa,
ja se väärästi kiertoteitse
hänen moraalisina? Tai
ehkä tässä elämässä
moraalinen epäonnistuminen
on väistämätön - yhtä
väistämätön kuin kuolema -
osa elämän kierron ylläpitoa."

Sydäntalven lumipeitto

Hivuttaudun kohti reunaa. On liukasta ja katot pursuavat lumipeittoja. Hivuttaudun kohti liukasta reunaa - on vapaata, koska on hiljaista, ja koska on kaikki terävät muodot ovat hautautuneet valkoisten peittojen alle. Kerrankin koko päivä hengittää valtavilla keuhkoilla raikasta rauhallista ilmaa ja pysähtyneet kuvat heijastavat elämää, kuin kaikki leijuisivat, äänettä kuin sopimuksen tehneenä, käsi kädessä, romahduksen lakeja vastaan, monta metriä maanpinnan yläpuolella. Fosforihymy silmissä asti. Rätisevää röntgensäätä pitelemässä.

Uusi alkaa reunalta, kun unohtaa pudotuksen, unohtaa sen että askelista tulee pitkiä, koko ajan pidempiä. "Wishing never helps, wishing never helps, wishing never solves anything, you were right, you were right!" kuuntelen. Jokaisen äänen on sammuttava.

Mutta melankoliaa minulla on ikävä, voimanlähteeni, salaiseni, on muuttunut. Sellainen voi pelastaa hengen. Olkoon se vaikka taivaan kirjaan kirjoitettu, en voi ottaa vastuuta kaikesta. Kuvittelen silti reunan jatkuvan päättymisen jälkeen, natiseva puusilta, kymmenien metrien korkeudessa lankkuja ja köysiä, punottu kohti seuraavaa reunaa, punottu Jerusalemin valkeiden hohtavilla käsillä kiihtyviä askelia varten. Ja niitä varten jotka silmät mustina syöksyvät reunoilta, siivenkantajia, ottamaan vastaan, natiseva lankkutie. Kohti valojen sytyttäjää ja kaikkien palvelijaa, kyynelten keksijää, niin, kohti Jumalaa. "Your strange imagination, you threw it all away" kuuntelen.

Hivuttaudun kohti reunaa ja olen tarpeeksi yksin, sen minä olen oppimalla oppinut. Minun sisääni muuttanut pahuus on viety pois, se on viety silmät sidottuna katolle ja lingottu ajattomuuden saareen, sinne missä paikat loppuvat, auringonkantamattomiin. Mutta miten valtavina sen varjot heijastuvat romahtavaan asuntooni, minä kuolen jos katson taakseni! Ja lisää on tulossa. Voi hyvä tavaton että olen pahentunut, kertokaa nyt joku miten tämän minun asiani laita oikein on minähän kuvittelen puolet. On aika jättää omien asioiden hoitaminen vähemmälle. Ehkä hivuttaudun reunankantamattomiin, laskeudun kevyesti, uin, odotan iskua, kevyesti, toiveikkaana, saan yhteyden toisiin ihmisiin, hallitsen askeliani tarpeeksi, jokainen kaatuu, saan jonkinlaisen yhteyden toiseen ihmiseen, edes että voimme puhella kuinka mittaamattoman pitkästi puusiltaa on vielä ja että voi hyvä taivas miten satumainen päivä meillä on ollutkaan! Ja että oletko kuullut siitä kuinka kyyneleet lasketaan aina taivaan nokkelien laskulaitetyöläisten toimesta viimeiseen pisaraan asti ja että tutut löytävät toisensa elämän puun kohtaupaikassa, voi hyvä taivas miten uskomattomia unia!

Mutta näköala kasvaa väärään suuntaan, maisema laskee alas rinteitä, miten hullua. Kohti muureja, vielä alemmas rakennuksia, carmolis-pastillit 3,20, käytävä asioilla, postitettava, kuljettava junalla, ratkaistava solmuja, oltava etäinen, löydettävä vapautta, päivän hengenvetojen verran, uskomattomien unien hinnalla. Odotettava lisää, vaadittava, vaadittava, että Luoja näyttää taivasta, ei sen nähnyt halua nähdä mitään muuta...miten hullua...en olisi ikinä voinut aavistaa...en olisi ikinä voinut aavistaa. Sanat rapisevat heikkoina ja vähenevät, haalenevat, menettävät ääriviivansa kirjaimet eksyvät toisistaan eivätkä hahmota muotojaan, muuttuvat massaksi, kevyeksi, hailakaksi, muotoiltavaksi, antautuvat viimein, antautuvat täysin Sanansa edessä, hajaantuvat, lepäävät hyvin, kuolevat hymyten.

Kirjoittaja on soluttautuja

καὶ περὶ μὲν τούτων
τοσαῦτα ἡμῖν εἰποῦσι καὶ
παρὰ τῶν θεῶν καὶ παρὰ
τῶν ἡρώων εὐμένεια εἶη.

(Mutta meille, jotka puhumme näistä
asioista niin paljon, olkoon jumalat ja
puolijumalat armolliset. Herodotos II, 45)

Köyhiä ajatuksia ajasta

I. Meitä ohjaa ehtymätön tarve hallita kaikkea ja kaikkialla. Meidän on hinnalla millä hyvänsä saatava vankka ote siitä todellisuudesta, joka avautuu eteemme. Jokainen eteemme avautuva este on, ylitettävä ja hajotettava palasiksi. Luomme itsellemme todellisuuden, jossa mikään ei ole uutta tai yllättävää. Kaikki näyttäytyy järjelle ja ymmärrykselle avoimena. Ikään kuin todellisuuden on oltava meitä varten ja meidän hallinnassamme joka ainoa hetki.

II. Jopa aika itse on kahlittu. Ajasta on tullut pelkkä väline, jolla järjestämme ympäröivän todellisuuden meille itsellemme sopivaksi. Kellon mekaanisesti mittaama aika on meidän omaa aikaamme, jota me kulutamme ja säästämme. Meillä on aikaa, jota kuluttaa.

Tässä turvallisessa yltäkylläisyydessä ei mikään ole uutta ja pelottavaa eikä mikään ole niin vanhaa, niin mennyttä, ettemmekö sitä voisi muistaa. Emme nimittäin salli ajassa koettujen tapahtumien vajota menneisyyteen, menneisyyteen, josta niitä ei ole mahdollista ottaa enää haltuun. Muistamisen kautta menneisyys palautetaan nykyisyyteen. Mikään ei ole todellisesti kadonnut ja hävinnyt ymmärryksen ulottuvista.

Eikö tästä todista suunnaton halu tuntea historiaa. Historiankirjoitus takaa meille varman pääsyn menneeseen, se on meille läsnä joka ainoa hetki. Massaviestinnän kautta eilisen tapahtumat ovat edessä tällä hetkellä. Näin voimme aina kokea uudestaan sen, mikä todellisuudessa on jo meidän ulottumattomissa. Menneisyys otetaan haltuun. Se on aina toistettavissa, uudestaan ja uudestaan.

Myös tulevaisuuteen liittyvä uutuus ja arvaamattomuus tuhotaan. Suuntaamme katseemme alati tulevaan ottaen sen haltuumme. Se, mitä meille tapahtuu tällä hetkellä, nyt, on vain ennustus tulevasta tapahtumasta. Peläten kuolemaa, pyrimme hallitsemaan myös sitä; teemme sen vaarattomaksi. Jopa kuolemaa ennustava vanhentuminen neutralisoidaan, tehdään yhdentekeväksi.

Ihanteena ikuinen nykyisyys; aika, joka ei kulu; aika, joka palvelee meidän tyydyttymättömiä tarpeitamme. Eikö populaarikulttuurin tuottama teollinen viihde, massakulttuuri, toteuttaa juuri tätä ihannetta. Mainosten välähtävät valot ja viihteen turruttava voima julistaa kuolemattomuuden ja ikuisen nuoruuden harhaa.

III. Kuitenkin tapahtumat vaipuvat menneisyyteen ja katoavat. Me itse katoamme menneisyyteen vanhentuessamme. Vanhentumisen vääjäämättömyys, jota pyrimme myös hallitsemaan, kielii tästä menneestä ajasta, jota emme voi enää ottaa haltuun. Emme voi enää tulla tietoisiksi siitä. Se on meiltä ainiaaksi kadonnut. Ikään kuin aika kulkisi lävitsemme eikä antaudu hallittavaksemme. (Onko tätä Marcel Proustin *kadotettu aika* ja sen etsimisestä!)

Me pyrimme pysäyttämään vanhenemisen palauttamalla menneet tapahtumat mieleemme ja aavistamalla oma kuolemamme. Jokainen hetki on mahdollisesti viimeinen. Jokainen hetki on äärimmilleen viritetty selväjärkisyyden ja nautinnollisen viriliteetin hetki. Kaikki on hallinnassamme, jopa kuolemamme. Koko olemisemme on meidän hallinnassamme. Näyttäisi siltä kuin olisimme vapaita ja jo pelastuneita. Ymmärryksemme ja järkemme kautta pelastumme ajan murhaavalta kululta.

IV. Eikö ajan kestossa, jossa me elämme, esiinny jotain aavistamatonta? Eikö kuolema ole aina vasta tulossa, ei koskaan läsnä? Eikö tulevaisuus ole itse kahlitsematon ja aavistamaton, aina vaan tulevaa? Vaikka kuinka pyrkisimme ottamaan tulevan ja kuoleman käsityskykymme hallintaan, niin se ei koskaan ole täydellisesti läsnä. Se on aina vain uhkaavasti tulossa.

Hetki, jota elämme, ei ole mahdollinen hetki kuolla. Kuolema siirtyy aina kauemmaksi tulevaan. ”Kuolema ei maailmasta. Se on skandaali ja tässä mielessä transsendentti suhteessa maailmaan.”, kirjoittaa **Emmanuel Levinas**. Saman ajatuksen on esittänyt ennen häntä Wittgenstein sanoessaan, että kuolema ei ole tapahtuma elämässä; emme koe kuolemaa. Tulevaisuus itse on aina vasta tulossa, ei koskaan aidosti meidän hallinnassamme.

V. Se aika, jota elämme, ei ole kellon mittaamaa aikaa. **Bergsonin** mukaan elämä on ajan kestoa: eläminen on kestämistä. Hän ei varmastikaan ollut kaukana totuudesta. Ajan kestoa emme voi aktiivisesti hallita. Olemme passiivisia suhteessa aikaan. Olemme voimattomia vanhentumisen edessä. Meille jää vain kärsivällinen odotus. Meidän on kärsivällisesti odotettava, vaikka ei ole mitään odotettavaa, sillä tuleva on saavuttamattomissa, meidän ymmärryksemme ja kokemuksemme ulottumattomissa.

VI. Eikö Nasaretilainen puhunut ajan mittaamattomasta kestosta ja meidän voimattomuudesta saarnatessaan Messiaan tulemistä, pelastusta? ”Olkaa siis tekin valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee *hetkellä, jota ette aavista* (...) Valvokaa siis, sillä *ette tiedä* päivää ettekä hetkeä.” (Matt. 24:44, 25: 13)

Pelastus ei ole maailmasta. Emme koe sitä koskaan. Pelastus ei sijoitu historian mitattuun aikaan; se ei ole tapahtuma historiassa eikä historian täytyminen. Pelastus on utopia, rauhan ja yhteisymmärryksen utopia. Messias on meidän saavuttamattomissa. Silti meidän täytyy pyrkiä mahdollistamaan tuo utopia. Ehkä juuri sitä on odotus.

Panu-Matti Pöykkö

